

Debbie Howells

Debbie Howells

Tot op het bot

the house of books

Voor Bob, Georgie en Tom

Oorspronkelijke titel: *The Bones of You*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, Londen 2015

© Deborah Howells, 2014

© Vertaling uit het Engels: Valérie Janssen, 2015

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: *total italic*, Berlijn

© Omslagfoto: © Getty Images/Stephen Carroll Photography

Foto auteur: © George Howells

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4611 4

ISBN 978 90 443 4612 1 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Sterren zijn de ziel van dode dichters, maar om
een ster te worden, moet je eerst sterven.’

Van Gogh

Rosie

Augustus

Het is waar wat ze zeggen over doodgaan. Tijdens de laatste, afschuwelijke seconden van mijn leven flitsen achttien jaar voor mijn ogen voorbij.

Op dat moment begrijp ik het verschil tussen leven en dood. Het is tijd. Wist je dat het 0,0045 seconden duurt voordat een signaal de hersens bereikt en nog eens 0,002 voordat er een reactie komt? Hoelang het duurt om van schrik naar adem te happen? Hoelang het duurt vanaf het moment dat het mes me de eerste keer openrijt voor de martelende pijn begint? Dat seconden zich tot een eeuwigheid kunnen uitstrekken?

Ik voel dat ik mijn lichaam verlaat, dat ik me losmaak van de onzichtbare draden die me ermee verbinden, tot ik zwevend omhoog kijk naar het bloed, een dikke, donkere plas die onder de bladeren in de aarde doordringt. Hoewel mijn hersens geen zuurstof krijgen en worden overspoeld met endorfine, blijf ik wachten op iets, ook al weet ik niet wat.

Dan begint het, de stilstaande beelden, fragmenten van tijd gevangen als kleine plastic sneeuwballen zonder de sneeuw. Ik zie mijn ouders, te jong om mijn ouders te zijn, maar ik herken mijn moeders lichtblonde haar en de glimlach die haar ogen niet bereikt, mijn vaders stevige hand die op haar schouder ligt. Ze staan met een baby in hun armen voor een klein huis van rode baksteen dat ik niet ken.

Het beeld vervaagt, gaat over in een ander beeld en in weer een ander. Wanneer ik vijf jaar ben, veranderen de beelden in een be-

wegende film en kom ik er ook in voor. Ik leef, ik hoop, ik droom alles opnieuw. Alleen is het deze keer anders.

De heerlijke jeugd die ik had, het speelgoed, de verre vakanties, de televisie in mijn slaapkamer waar ik ontzettend trots op was, ze zijn er allemaal nog, maar in duizenden stukjes uiteengespat, bespet met bloedvlekken, bedekt met stof, gehuld in inktzwarte duisternis.

Dan beginnen de stemmen. De geheimen die niemand ooit mag weten, die niet langer geheim zijn, omdat ik ze kan horen. Het gezicht dat me altijd gadesloeg, dat de waarheid kent.

Ik kijk naar de film over mijn leven.

1

Augustus

Ik leg de hoorn van de telefoon neer en blijf volkomen roerloos staan.

‘Mam? Wat is er?’

Alles in dit huis gaat Grace iets aan. Op haar achttiende mag zij wel geheimen hebben, maar niemand anders. Wanneer ik niet meteen antwoord geef, is dat niet goed genoeg.

‘Mama, met wie stond je net te praten?’

‘Sorry.’ Ken je die momenten dat je hoofd zo boordevol gedachten zit dat het geen woorden kan vormen? Mijn ogen staren zonder iets te zien voor zich uit naar een plek op de muur, een lege mok. ‘Dat was Jo. Er is iets heel vreemds gebeurd. Rosie wordt vermist.’

Jo en ik wonen allebei aan een andere kant van een klein dorpje, onze dochters zitten op dezelfde school en we maken allebei deel uit van een groep moeders die af en toe bij elkaar komt. Ik weet dat ze is getrouwd met Neal. Hij is een vermaard journalist, en ik heb zijn knappe gezicht vaker op het televisiescherm gezien om verslag te doen vanuit een oorlogsgebied dan ik hem in het echt heb ontmoet. Ik weet dat ze twee dochters hebben, allebei in een nieuwe auto rijden – zij een zwarte Range Rover en Neal in een BMW X5 – en in een groot, door een architect ontworpen huis wonen waar ik hooguit een of twee keer binnen ben geweest. Het is een vriendschap van zo nu en dan een kop koffie of een lunch met roddels, maar Rosie is degene die me het meest aanspreekt. Ze zijn even oud, Grace en Rosie. Ze hebben hun eindexamen

achter de rug en over een paar weken het begin van een zwaar-bevochten plek op de universiteit in het vooruitzicht, maar daar houden de overeenkomsten op. Ik ken Rosie, die veel rustiger is dan Grace' vriendengroep, als een verlegen meisje dat mijn liefde voor paarden met me deelt.

Grace rolt met haar ogen. 'Ze zit waarschijnlijk gewoon bij Poppy en heeft dat natuurlijk niet aan Jo verteld, omdat het van haar niet mag. Poppy is een slet.'

Ze zegt het opgewekt, zoals ze 'idiot' of 'sukkel' zou zeggen, maar uit mijn dochters mond is het een lelijk woord. De uitbrander is mijn mond al uit voordat ik hem kan tegenhouden.

'Gracie...'

Dan dwalen mijn gedachten af, want ik probeer me voor te stellen wat er met haar kan zijn gebeurd en ik zie de heldere ogen die ze verbergt achter haar lichte haar dat over haar gezicht valt.

'Even serieus, mam. Jij kent Poppy niet. Haar rok is zo kort dat je haar slipje kunt zien. Ze zoent ook echt met alles, zelfs met Ryan Francis.'

Ryan Francis is het vreselijkste exemplaar van het manlijke geslacht op de hele aardbol, volgens Grace, die nog steeds moet uitleggen waarom dat zo is.

'Zo is Rosie toch helemaal niet?' Het kost me moeite me voor te stellen dat de Rosie die ik ken zomaar met iemand zou gaan staan zoenen. Ik heb gezien hoe zachtaardig ze met mijn paarden omgaat, een zachtaardigheid die uit haar eigen intuïtie voortvloeit. Ze slenteren kalm om haar heen door het hoge gras alsof ze een van hen is.

'Nee, hè hè! Ik heb het natuurlijk over Poppy, mama. Tja, onder groepsdwang en zo... Ik zou er niet van opkijken...'

In mijn hoofd gaan alarmbellen af. Stel nu eens dat ze gelijk heeft en dat Rosie zich heeft aangesloten bij een verkeerd klikje of, erger nog, zich heeft laten overhalen om ervandoor te gaan met een onbetrouwbaar sujet? Moet ik iets tegen Jo zeggen? Dan zie ik Grace' gezicht. Ze zit me alleen maar te stangen.

'Ja, nou ja,' zeg ik geërgerd, want dit is niet iets om grappen

over te maken. ‘Als je iets hoort, laat me dat dan weten. Jo is echt heel erg ongerust. Ze heeft Rosie al sinds gisteren niet meer gezien en haar gsm springt meteen op de voicemail. Als het om jou ging, zou ik me vreselijke zorgen maken, Grace.’

Grace aarzelt. ‘Ik kan wel aan Poppy’s nummer komen, als je dat wilt.’ Ze werpt haar lange rode haren over haar schouder naar achteren en begint druk te sms’en.

Dankzij de onderlinge contactmogelijkheden van de tieners van tegenwoordig heeft ze het een paar tellen later al ontvangen. ‘Ik stuur het wel naar jouw gsm.’

Een halfuur later krijg ik Jo te pakken. Ze is onrustig, wat niet verbazingwekkend is, en luistert maar half, omdat haar gedachten alle kanten op schieten.

‘Toch niet Poppy Elwood?’ Ik hoor aan haar stem dat ze geschokt is. ‘O, Kate, Rosanna zou nooit bevriend zijn met iemand als zij...’

‘Nou, volgens Grace is ze dat dus wel.’

‘O, mijn god...’ Ik hoor dat ze in gedachten haar ergste nachtmerrie bewaarheid ziet worden, dat haar dochter is weggelopen of er met een jongen vandoor is gegaan. Jo heeft nogal de neiging haar dochters te betuttelen, ook al is Rosie achttien en staat ze op het punt het huis uit te gaan. ‘De politie zal haar toch wel vinden? Je hoort zo vaak dat dit soort dingen gebeuren... maar ze vinden hen toch altijd terug?’

‘Probeer je maar geen zorgen te maken, Jo.’ Ik klink veel zekerder dan ik me voel. ‘Ze vinden haar vast wel, als het al zo ver komt. Waarschijnlijk kan ze elk moment binnen komen wandelen met een volkomen redelijke verklaring. Waarom bel je Poppy anders niet?’ help ik haar herinneren. ‘Je weet maar nooit, misschien kan zij je wel iets meer vertellen.’

‘Ja, dat zal ik dan maar doen.’ Ze zwijgt even. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ze bevriend is met dat meisje.’

Ik weet hoe ze zich voelt. Alle moeders kennen de angst dat onze dochters vriendinnen krijgen die de toekomst bedreigen die

we voor onze dochters wensen, doordat ze een andere manier van leven hebben met andere normen en waarden. En we zijn doodsbang dat ze die verkiezen boven die van onszelf.

‘Zo erg kan ze nooit zijn als Rosie vriendschap met haar heeft gesloten,’ merk ik op. ‘Ze is en blijft tenslotte wel jouw dochter. Ze weet wat goed en wat slecht is. Ze is niet dom.’

Jo’s zwijgzaamheid is een echo van mijn eigen aarzeling, want het is niet iets waar Rosie ooit zelf iets over heeft gezegd, maar ik ben nieuwsgierig.

‘Wat ik zat te denken... Heeft ze een vriendje, Jo? In dat geval weet hij namelijk misschien wel iets.’

‘Nee. Ze heeft geen vriendje. Ze heeft al haar tijd aan haar huiswerk besteed. In tegenstelling tot...’ Ze maakt de zin niet af.

‘Ik zal maar eens ophangen,’ zeg ik haastig zonder in te gaan op haar steek onder water over leerlingen die hard werken, maar ook uitbundig feestvieren. Zoals Grace. ‘Voor het geval ze je probeert te bellen. Laat je het me weten zodra ze thuiskomt?’

Rosie duikt vast wel weer op, daar ben ik van overtuigd. Ik heb als tuinier het volste vertrouwen in de natuurlijke orde der dingen. Bloemen met zachte blaadjes die vergaan. Het onverbidde-lijke verstrijken van de seizoenen. Zwaluwen die duizenden kilometers vliegen om de zomer te volgen.

Kinderen die niet eerder sterven dan hun ouders.

2

Na mijn gesprek met Jo roep ik naar boven: 'Ik ga een stuk rijden, Grace... Wil je mee?'

'... ga zo weg,' klinkt het gedempte antwoord vanachter haar gesloten deur. 'Sorry.'

Op een ander moment had haar onverschilligheid me misschien geïrriteerd, maar vandaag niet. Grace rijdt het liefst vroeg in de ochtend, als het buiten nog koel is en het landschap stil. Denktijd, zo noemt ze het. Het houdt in dat ik nu zelf het tempo kan bepalen en niet wordt meegesleept in de volle vaart van een tienerleven waarin de hele dag willekeurig en in sneltreinvaart verloopt totdat ze aankomen bij het gedeelte met hun sociale leven, want daar draait alles om. Vandaag heb ik juist tijd nodig om mijn hoofd leeg te maken.

Het is warm aan het eind van de middag, een zware, vochtige warmte die hoort bij wolken die opstijgen in de onstabiele lucht. Wanneer ik over het weiland loop, zijn de paarden loom, ze zwaaien traag met hun staart naar de vliegen en onderbreken hun gegraas hooguit even om hun hoofd op te heffen wanneer ze me horen aankomen.

Afgezien van mijn eigen gepensioneerde Reba en Grace' Oz, die ze bijna is ontgroeid, hebben de paarden die hier arriveren de nodige problemen volgens hun eigenaren, die me goed betalen om ze opnieuw af te richten. Het gaat goed samen met mijn werk, het ontwerpen van tuinen, en bovendien zijn paarden mijn leven.

Wat er verder ook speelt in mijn leven, zij houden me met beide benen op de grond. Dat komt door hun schoonheid en hun levenskracht die in geen enkel ander wezen zijn terug te vinden. Hun manier van bewegen, de lieve, fluweelachtige zachtheid van een neus tegen mijn wang. Bij een paard kun je niet doen alsof. Ze lezen jouw lichaamstaal. Ze weten wat je denkt voordat je dat zelf weet.

Vandaag rijd ik op Zappa, een grote grijze die volgens de waarschuwingen onvoorspelbaar en gevaarlijk zou zijn. Het zal wel, zou Grace met rollende ogen zeggen. Het is een van de prachtigste paarden die ik ooit heb gezien, met rechte, hooggeheven gangen en donkere, intelligente ogen. Het soort paard dat elke fluistering van jou hoort en reageert op de kleinste verschuiving in je evenwicht. Een droom.

Dit zogenaamd gevaarlijke paard staat slaperig stil wanneer ik hem optuig en zodra ik op hem zit, stapt hij kalm over het pad, zijn lichte vacht een scherp contrast met de snel donker kleurende lucht. Met heen en weer bewegende oren tuurt hij over muren en heggen. Zoals wel vaker pieker ik over de vraag hoe lang ik hem nog hier kan houden voordat ik zijn eigenaar moet vertellen dat er werkelijk niets mis is met hem.

Boven op de heuvel komen we aan bij het ruiterspad door het bos en precies op dat moment vallen de eerste regendruppels. De bries zwelt aan en Zappa springt verschrikt op wanneer door een windvlaag een hek in een van de weilanden dichtslaat. Ik staar omhoog naar de lucht, die met de minuut zwarter wordt, en kijk vervolgens naar het bos waar het onder de bomen zelfs nog donkerder is.

Omdat hij de aankomende storm kan ruiken, neemt Zappa mij de beslissing uit handen en hij draaft het bos in. Ik spoor hem aan, en dan opent de hemel zich en veranderen de druppels in een stortvloed.

Onder het dichte bladerdak is het pad droog. De onverwachte kreet van een fazant laat hem schrikken en ik streel zijn hals om hem te kalmeren, maar dan blijft een van zijn hoeven even achter

een boomwortel haken. Hij zet een handgalop in en opeens duikt vanuit het niets Rosie in mijn hoofd op.

Het is heel goed mogelijk dat ze gisteravond, de laatste keer dat iemand haar zag, hier was.

Mijn hartslag versnelt evenredig aan de hevigheid van de regedruppels en ik schud het gevoel van onrust dat me in bezit neemt van me af. Rosie kan overal zijn geweest.

Ja, maar stel dat haar iets is overkomen?

Gevolgd door een andere, nog veel angstaanjagender gedachte.

Stel dat haar hier iets is overkomen?

Ik krijg het opeens ijskoud alsof er een vreemdeling over mijn graf loopt en het valt me op dat er geen mensen zijn die hun hond uitlaten, geen andere ruiters. Ik ben alleen.

Een akelig voor gevoel maakt zich van me meester. Dan angst, die overal waar ik kijk opduikt. Alleen is angst een veel te mild woord voor de rauwe paniek die over me heen spoelt, zodat ik te bang ben om na te denken, terwijl één woord het onhoorbaar diep binnen in me uitschreeuwt.

Vlucht.

Zappa hoort me, hij springt naar voren, ook al wordt het pad smaller, en plotseling galopperen we, maar de angst houdt ons tempo bij, de donder raast boven ons mee en de wind slaat takken in mijn gezicht. Een bliksemschicht jaagt hem nog meer op en opeens denk ik ergens voor me een glimp van lichtblond haar te zien. *Rosies haar.* Dan krijgt haar stem, of is het de wind, mijn naam.

Zappa heft zijn hoofd op en ik doe mijn best om hem langzamer te laten lopen, maar hij luistert niet meer. Het enige wat ik kan doen, is me vasthouden en bij hem blijven, maar op hetzelfde moment dat ik denk dat hij zal vallen, wijkt de duisternis voor ons en wordt het licht.

Zappa gaat eropaf, terwijl twijgen zich door mijn kleren boren en doorns mijn huid openrijten. Hij verstapt zich, klautert de kalkachtige helling voor ons op, blijft bovenaan abrupt staan en werpt me voorover de duisternis in.

Rosie

Zodra het beeld zich voor mijn ogen vormt, besef ik meteen drie dingen. Ik ben vijf jaar, het is de eerste schooldag en mijn eerste dag op Abbey Green Primary, een kleine dorpskleuterschool met een houten hek rond het keurig gemaaide gazon dat ik doodeng vind.

Mijn schooluniform kriebelt en mijn vlechten trekken aan mijn hoofdhuid. Ik raak in paniek en wil niet bij mijn moeder weg.

‘Kom, Rosanna. Straks komen we nog te laat.’ Ze neemt mijn hand stevig in die van haar.

Ik ben weer dat kleine meisje dat met een knoop in haar maag van angst wordt voortgetrokken.

Wanneer we bij mijn klaslokaal zijn aangekomen, blijft mama bij de deur staan. Ik wil bij haar blijven, maar moet in mijn eentje naar binnen en staar naar de vloer wanneer iedereen zich omdraait om naar me te kijken. Mijn gezicht gloeit en ik zou het liefst weer gaan huilen.

‘Goedemorgen, Rosanna.’

Jeetje. Ik was mevrouw Bell helemaal vergeten. In die tijd vond ik het fijn dat ze zoveel glimlachte en zo aardig was. Nu zie ik een uitgeputte dame van middelbare leeftijd, met eindeloos veel geduld en veel te veel liefde, die zich zorgen maakt over haar leerlingen, me in de gaten houdt zonder dat ik me bewust ben van haar vriendelijke blikken, mijn moeder geruststelt met de belofte dat ik snel zal wennen en nadat de laatste leerling weer is vertrokken vermoeid en met een grauw gezicht vanwege de hart-

kwaal waar niemand iets van afweet vijf minuten blijft zitten, voordat ze het lokaal voorbereidt voor de volgende dag.

Ik vraag me af hoeveel kinderen in de loop der tijd aan haar zorgen zijn toevertrouwd. Ik kijk door de klas naar de houten tafeltjes met ruimte voor zes kinderen, en het boek op haar bureau dat ze aan talloze kinderen heeft voorgelezen en waaruit ze zonder mankeren ook elke middag aan ons zal voorlezen. Dan komen de herinneringen, eerst een of twee, maar al snel een hele stortvloed. De muffe geur in de garderobe waar we onze jas en schoenenzak ophingen. De lunch die altijd smerig was. Het klimrek op het schoolplein onder de paardenkastanje waar we altijd om kastanjes vochten. Mijn huilbui toen mijn moeder me kwam halen.

Ik krijg een vriendinnetje. Becky Thomas. Ze is klein met felle ogen en donkerbruin haar met een pony. Nu zie ik dat haar uniform tweedehands is, de mouwen te kort zijn en de rok met een veiligheidsspeld is vastgemaakt. Ze draagt afgetrapte schoenen en tuurt met half dichtgeknepen ogen in haar boek, omdat haar ouders haar ogen niet laten nakijken.

Ik herinner me dat ik net zo'n pony wilde hebben als zij. Ik herinner me ook Becky's huis nog, dat stond ingeklemd tussen soortgelijke huizen met een lange, smalle tuin en heel veel katten. Haar moeder rookt en zegt de hele tijd 'god,' en haar wimpers zijn heel lang.

We spelen in Becky's kamer. Becky zegt dat we ons mogen verkleden in haar moeders kleren, dus trekken we een mooie jurk aan die naar parfum ruikt. Daarna pakken we een ketting, maar dan hoor ik haar moeder de trap op komen en ik word bang.

Ze is helemaal niet boos. Ze lacht naar ons. 'God, jullie zijn echt net twee stoeipoezen,' zegt ze. Ze pakt een van haar lippenstiften en die doen we op.

Ik heb nog nooit van stoeipoezen gehoord. Ik vraag me af of het iets te maken heeft met haar katten. We krijgen patat met ketchup die we van haar voor de televisie mogen opeten en dan komt mama. Ik hoor haar met Becky's moeder praten. Na een

tijdje komt ze binnen met die bezorgde blik van haar waardoor mijn maag helemaal glibberig wordt.

‘Rosanna, pak je spullen, lieverd.’

Het zit ook in haar stem.

‘Mooie naam, hoor,’ zegt Becky’s moeder kirrend, en ze blaast de sigarettenrook in de lucht achter haar uit. ‘Echt heel sjiek.’

Op weg naar huis ben ik zo blij dat ik een vriendinnetje heb dat het nieuwtje zo uit mijn mond rolt, ook al weet ik dat ze ergens boos over is.

‘We hebben fijn gespeeld, mama. Het was heel leuk. We hebben ons verkleed als stoeipoezen.’

‘Rosanna...’

De klank in haar stem legt me het zwijgen op. Ik weet niet wat ik heb gedaan, alleen maar dat het verkeerd is. Dat moet haast wel, want ik kan merken dat ze niet wil dat ik erover praat. Dat is wat die geschokte, geërgerde, bezorgde stem altijd betekent.

Mama rijdt veel harder dan anders en zodra ze de auto heeft geparkeerd, zegt ze dat ik snel naar binnen moet gaan.

Wanneer ze mijn gezicht heeft gewassen, hoor ik mijn vaders auto. Hij laat de motor nog even brullen, zoals hij altijd doet voordat hij hem parkeert, en gooit dan het portier dicht. Mama hoort het ook. Ik zie de diepe rimpel op haar voorhoofd. Ze gaat op haar hurken zitten en legt haar handen op mijn schouders.

‘Ik wil niet dat je vriendschap sluit met dat meisje, Rosanna. Zij zijn anders dan wij.’

Ik snap het niet. Ik kijk mama aan. Ik wil heel graag Becky’s vriendin zijn, maar mama heeft vast gelijk. Ik herinner me dat mijn blijdschap samen met het water door de wasbak wegspoelt. Dat ik me dom voel, omdat ik het niet weet en dat ik zeep proef wanneer ik op mijn lip bijt.

‘Vertel ook alsjeblieft niet aan papa wat je vanavond hebt gedaan, Rosanna. Hij zal het niet begrijpen.’

Ze zegt het heel aardig en strijkt mijn haar achter mijn oren. Dan draait zijn sleutel om in het slot en ze geeft me een zoen.

*‘Snel,’ fluistert ze, en ze staat op en legt een vinger tegen haar lippen. ‘Onthoud wat ik heb gezegd: geen woord.’
Omdat ik van mama houd, doe ik wat ze zegt.*

3

Zappa heeft geen schrammetje, maar ik ben niet om aan te zien. Wanneer Angus die avond thuiskomt, zit mijn gezicht vol schaafwonden en begint mijn ene oog blauw te worden. Hij toont gepaste afschuw.

‘Alle Jezus, Kate. Wat is er met jou gebeurd?’

‘Zappa is in het bos geschrokken van het onweer. Ik ben gevallen.’

Ik besluit hem niet te vertellen dat ik een black-out heb gehad. Zelfs na een huwelijk van twintig jaar gelooft Angus nog steeds dat paarden gevaarlijk zijn.

Ik vertel hem ook niet over de angst, over mijn bizarre overtuiging dat Rosie daar iets verschrikkelijks was overkomen.

Nadat ik moeizaam was opgestaan, zag ik dat ik me midden in een kring oeroude beuken op een kleine open plek boven aan de kalkachtige helling bevond.

Een snuivend geluid had me laten schrikken en toen ik opkeek, zag ik Zappa, die met de teugels over zijn hoofd en een schaapachtige blik stond te wachten. Hij kwam behoedzaam met wijd opengesperde neusgaten en duidelijk nog steeds waakzaam voetje voor voetje naar me toe.

‘Hallo, jongen.’ Ik stak een hand uit naar zijn teugels. ‘Het is goed.’ Ik gaf hem een klopje op zijn hals om hem gerust te stellen en daarna keerden we kalm terug naar huis.

‘Je ziet er niet uit,’ zegt Angus.

‘Bedankt. Wat ben je toch altijd complimenteus,’ antwoord ik.

‘Zo bedoelde ik het niet, Kate.’ Hij komt naar me toe en raakt voorzichtig mijn bont en blauwe wang aan, wat voldoende is om mij mijn gezicht pijnlijk te laten vertrekken.

Hij haalt zijn hand weg en fronst zijn wenkbrauwen. ‘Weet je zeker dat je geen hersenschudding hebt?’

‘Ik mankeer niets, Angus. Het ziet er veel erger uit dan het is.’

‘Misschien moet je jezelf toch even laten nakijken.’

Ik schud mijn hoofd. Ik heb voor één dag wel genoeg meegeemaakt. Bovendien is er geen betere garantie dat jij je vreselijk zult voelen dan een verblijf van een paar uur op de Spoedeisende Hulp.

‘Echt. Ik heb helemaal niets.’ Het lukt me maar net om heel even te glimlachen, want dan schiet me te binnen wat er daar buiten door mijn hoofd speelde. Opeens bedenk ik iets.

‘O, mijn god. Je weet het nog niet.’

‘Grace heeft waarschijnlijk gelijk,’ zegt hij nadat ik hem alles heb verteld. ‘Tieners doen de stomste dingen, zelfs degenen die zich altijd keurig gedragen. Rosie moet hebben geweten dat haar moeder het niet prettig zou vinden als ze naar Poppy ging.’

‘Ik weet het.’ Ik zucht.

Ik wil hem graag geloven. Op elk ander moment zou ik het met hem eens zijn geweest en alles naar de achtergrond hebben verdrongen, terwijl ik wacht op Jo’s telefoontje om me te vertellen dat Rosie is thuisgekomen. Maar na wat er eerder vandaag is gebeurd, weet ik zeker, hoe onlogisch het ook lijkt, dat haar iets is overkomen.

We eten binnenshuis. De lucht voelt nog steeds geladen aan door de gedempte roddels die zich door het dorp verspreiden en nieuwe onweersstormen die in de verte rommelen. Angus en ik zijn met ons tweeën. Grace was al vertrokken voordat ik terugkwam. Ze is bij haar vrienden, die de rijen sluiten en hun eigen wake houden in afwachting van nieuws over Rosie.

‘Je bent mijlenver weg met je gedachten,’ merkt Angus op. ‘Maak

je nu niet zoveel zorgen, Kate. Er is heus niets met haar aan de hand.'

'Dat weet ik.' Ik leg mijn mes en vork neer. 'Maar stel nu eens dat er wel iets met haar is? Het spijt me, maar ik ben echt heel erg bezorgd. Kijk, als het nu om Sophie ging, dan kon je het je nog wel voorstellen, hè?' Sophie is een goede vriendin van Grace met een eigen wil en een onafhankelijke, rebelse inslag die mijn dochter benijdenswaardig vindt en tegelijkertijd om gek van te worden. Vooral dat eerste, want ze zijn de beste maatjes. 'Niet bij Rosie. Dit is iets wat zij nooit zou doen.'

Ik tuur naar mijn bord met gepocheerde zalm en slablaadjes, maar mijn eetlust is verdwenen en ik wens dat ik wist waar ze was.

Er breekt een nieuwe dag aan, een dag die tot dusver geen nieuws brengt, en het komt me ongelooflijk voor dat we moeten afwachten. Ik weet dat de overgrote meerderheid van vermiste tieners weer thuiskomt. Ik weet ook dat van degenen die dat willen de meesten ongedeerd terugkomen.

Hoe zit het dan met degenen die dat niet willen? Als elke seconde die verstrijkt ervoor zorgt dat ze steeds verder van ons verwijderd raken, herinneringen vervagen en sporen worden gewist totdat niemand meer weet waar ze naartoe zijn gegaan?

Afschuwelijke mogelijkheden verdringen zich in mijn hoofd. Ontvoering, verkrachting, mensenhandel en nog erger, tot ik mijn eigen gezelschap niet langer kan verdragen en naar het huis van Rachael rijd.

Als ik daar aankom, is ze buiten bezig met het uitladen van de pick-up die zij gebruikt om de kinderen naar en van school te vervoeren. Hij is van Alan en eigenlijk bedoeld voor gebruik op hun boerderij.

'Dieren, kleine jongetjes... Het maakt weinig uit,' heeft ze al heel vaak tegen me gezegd. Rachael en Alan hebben zo'n duizend schapen en vier zonen.

'Hier. Ik heb deze voor je meegebracht.' Ik overhandig haar een

zelfverbouwde krop sla en een zak aardappels die nog steeds vol aarde zitten.

‘O, god. Had dat nou maar niet gedaan. Straks begint Alan weer te zaniken over de tuin en ik heb er echt geen tijd voor.’

Ik ken Rachael al veel te lang om aanstoot te nemen aan haar botheid. Zij is de eerste vriendin die ik heb gemaakt toen Angus en ik hier twintig jaar geleden kwamen wonen. Zij heeft ook de traditionele rol van boerenvrouw volledig op zijn kop gezet, eerst door niet met hem te trouwen en vervolgens door te weigeren haar baan in de stad op te geven, ook al werkt ze tegenwoordig af en toe vanuit huis.

‘Dat weet ik, daarom heb ik ze ook meegebracht. Ik zal ze wasen. Hij komt het nooit te weten.’ Ik til een paar van haar boodschappentassen op.

‘Je bent een engel. Zou je even water willen opzetten? Ik moet echt nodig koffie hebben.’

Ik loop dwars door de bende witharige terriërs die naar buiten stormt om ons te begroeten achter haar aan naar binnen. ‘Heb je het al gehoord? Van Rosie Anderson?’

‘Wat is er met haar?’ Rachael’s stem galmt door de koele lengte van haar spelonkachtige boerenhuis.

‘Ze wordt vermist.’

‘Waarschijnlijk een jongen of anders is ze aan het feestvieren,’ roept Rachael terug. ‘Ik weet nog goed dat ik dat een keer heb gedaan. Ik ben drie dagen weggebleven. Volgens mij zat ik bij een jongen op wie ik smoorverliefd was... God, niet te geloven dat ik dat echt heb gedaan. Die arme moeder van me, ze heeft er nooit iets over gezegd of misschien hoopte ze wel dat ze van me af was!’

‘Jo is gek van bezorgdheid. Rosie is geen doorsnee puber.’

‘Die stille tieners zijn vaak nog het ergst! Maar even serieus, ik zal opletten of ik haar zie. Jo zal wel wanhopig zijn.’ Rachael komt weer naar binnen en ik geef haar een mok aan. ‘Ik heb wel een telefonische vergadering om half...’ Ze kijkt hoe laat het is, het is net twintig over. ‘Waar is de ochtend toch gebleven? Hoe

gaat het met die lieve Grace van je? Geniet ze een beetje van de zomer? Je hebt geen flauw idee hoeveel geluk jij hebt gehad met een dochter. Dit huis loopt bijna over van het testosteron...'

Zo praat Rachael altijd, in een opeenvolging van vragen waarop een antwoord niet verplicht is. Voordat ik iets kan zeggen, gaat haar telefoontje over.

'Balen. Hij is vroeg. Ik moet even opnemen, Kate, het spijt me. Laat je me wel weten als je iets hoort?'

Terwijl Rachael de telefoon opneemt en haar schrille stem me naar buiten volgt, laat ik mezelf uit en ik denk: *Ben ik dan de enige?*

Is er afgezien van Jo verder niemand die zich zorgen maakt om Rosie?

Wanneer ik thuiskom, staat Grace met Sophie naast haar te schranzen, zoals alleen tieners dat kunnen; ze halen de hele koelkast en voorraadkast leeg, en stappen dan over op de fruitschaal. Haar huidige beveling is niet zo min mogelijk koolhydraten, maar helemaal geen koolhydraten, en ik weet nu al dat dit voorbestemd is om te eindigen in een feestmaal van alleen maar koolhydraten.

'Hallo, meiden. Hebben jullie al iets gehoord?'

Grace neemt een nieuwe hap uit haar appel en schudt haar hoofd. 'Nee, niemand heeft iets gehoord. Het is echt bizar.'

'Zou jij met Poppy willen gaan praten?' Ik weet dat ze geen vriendinnen zijn, maar brengt zoiets als dit mensen niet nader tot elkaar? 'Misschien weet ze wel iets. Gracie, wat ik zat te denken... Weet jij of Rosie een vriendje heeft?'

Hoewel Jo de vraag al ontkennend heeft beantwoord, vraag ik me dat nog steeds af, want alle tieners hebben zo hun geheimen.

Grace kijkt in de koelkast. 'Zou kunnen, maar Poppy zegt toch niets. Niet tegen mij. Ik snap ook niet dat de politie niet naar haar op zoek is. Ik bedoel, stel nou dat er iets is gebeurd?'

'Ik weet zeker dat dit inmiddels wel gebeurt.' Woorden die zijn bedoeld om gerust te stellen – zowel mezelf als Grace – want

mijn gevoel van onbehagen neemt toe nu ik in de gaten krijg dat zij ook het ondenkbare denkt.

Ik wacht zo lang als redelijkerwijs mogelijk is voordat ik Jo bel.

‘Hallo?’ Haar stem klinkt ademloos alsof ze net een trap op is gerend en wanhopig, wat me vertelt dat er niets is veranderd.

‘Sorry, Jo. Ik ben het. Kate,’ voeg ik eraan toe. ‘Ik zal je niet ophouden. Ik vroeg me alleen maar af of je al iets had gehoord.’

‘Kate... Nee... Als de telefoon gaat, denk ik steeds...’ Haar gedachten schieten alle kanten op, haar spraak is onsamenhangend. ‘Ik maak me zo ontzettend veel zorgen. Ik kan nu niet met je praten. De politie is net aangekomen.’

‘Natuurlijk.’ Mijn maag draait zich om. ‘Ga maar. We spreken elkaar later wel.’

Hoewel ik begrijp dat de politie daar hoort te zijn, dat er vragen moeten worden gesteld, dat er geen middel onbeproefd mag worden gelaten, krijg ik het opeens heel koud.

‘Mam, we gaan.’ Grace duikt in een ultrakort broekje en een T-shirt van de Beatles voor me op, gevolgd door Sophie, die dankzij haar lange benen en ranke lijf op een of andere manier de indruk weet te wekken dat ze zelfs nog minder aan heeft.

‘Waar gaan jullie naartoe, meiden?’

‘Naar Josh,’ antwoorden ze in koor.

Josh is een vriend van school met ouders die een adembenevende verdraagzaamheid voor grote groepen tieners bezitten en aan het einde van hun tuin een zomerhuis, het hok van Josh.

‘Gracie? Wees voorzichtig, liefje. Wil je alsjeblieft iedereen naar Rosie vragen?’

Intussen snoer ik het deel van mezelf de mond dat niets liever wil dan haar hier thuis houden, dat alles wat ze doet in de gaten wil houden, dat haar veilig wil houden, tot we het weten.

‘Mama... natuurlijk doe ik voorzichtig. We zijn maar een kilometer of drie hiervandaan.’ Ze vangt Sophies blik op en ik zie de bekende blikken tussen hen heen en weer flitsen.

Sophie geeft me een knuffel. ‘Maak je maar geen zorgen, Kate.’

We redden ons heus wel, en we zullen ervoor zorgen dat iedereen naar haar uitkijkt.’

Ik staar hen na wanneer ze met hun glanzende haren en lange benen naar Grace’ auto lopen. Lachend om iets wat Sophie zegt en vol met dat onwankelbare vertrouwen dat tieners allemaal hebben.

Dat hen nooit iets akeligs zal overkomen.

‘Dat is de vaste procedure,’ zegt mijn pragmatische echtgenoot wanneer ik hem vertel dat de politie bij de familie Anderson is. ‘Daar worden ze voor betaald, Kate. Ze horen daar te zijn.’

‘Dat weet ik. Het betekent zeker wel dat Rosie nog steeds wordt vermist, hè?’

‘Tja, misschien gaan ze nu eindelijk naar haar op zoek. Ik verga van de honger – wat eten we?’

‘Een salade.’ Eten is wel het laatste waar ik aan denk.

‘Alweer?’ Angus trekt zijn neus op. ‘Ik heb niet geluncht, Kate.’ Hij klinkt teleurgesteld.

‘Misschien kip. Ik zal even in de koelkast kijken. Ik was van plan om boodschappen te gaan doen, maar ik ben het vergeten.’ Ik aarzel even. ‘Zeg, Grace is weer ergens naartoe... Ik maak me zorgen, Angus, nu Rosie nog steeds wordt vermist... Kijk, we weten nu eenmaal niet wat er is gebeurd, hè?’

Angus komt naar me toe, slaat zijn armen om me heen en leest mijn lichaamstaal, die aanvult wat ik niet hardop zeg.

‘Ik zou weleens willen zien hoe jij denkt haar tegen te houden,’ zegt hij zacht. ‘Grace redt zich echt wel en ik weet zeker dat dit voor Rosie ook geldt. Maak je geen zorgen. Grote kans dat ze straks gewoon ergens opduikt.’

Rosie

Als het licht op mijn jeugd valt, voel ik vluchtige blijdschap. Net genoeg om door te hebben dat ze ook weer is verdwenen.

Ik herinner me een dag in Londen. Mama's opgetogen ogen wanneer ze mijn schoenen vastmaakt en mijn haar borstelt. Ze vertelt me dat we de allerfijnste dag ooit zullen hebben. 'De allerfijnste,' zegt ze, terwijl ze met glinsterende ogen die opgewekt in die van mij kijken geburkt voor me komt zitten en mijn handen vastpakt.

Zoals altijd op de allerfijnste dagen zijn we met ons tweetjes.

Ik vind de trein met zijn grote stoelen en ramen als filmschermen heerlijk. Ik vind het heerlijk om binnen te zitten en naar buiten te kijken. De korte glimpen van het leven van andere mensen die het scherm voor me een fractie van een seconde vullen en dan voorbijglijden, verdwijnen.

Wanneer we aankomen, pakt mama mijn hand vast.

'Ik ga je iets bijzonders laten zien,' zegt ze tegen me met haar speciale stem waardoor mijn hart zich vult met opwindning.

'Het is iets nieuws, Rosanna. Je hebt echt heel veel geluk dat je dit mag doen.'

Ik hoor de mensen erover praten wanneer we achter aan een lange rij aansluiten. De London Eye. Ik weet niet wat het is tot ik het zie, hoog boven ons uitgestrekt in de lucht.

In het begin ben ik bang, maar zodra we hoger komen, de stad kleiner wordt en het uitzicht toeneemt, heb ik het gevoel alsof ik in een andere wereld beland. Ik vraag me af of alle steden zo zijn.

Vol andere werelden. Ik kijk naar mama met haar mooie haar en haar afwezige blik, en weet dat zij er ook een heeft gevonden.

Ik krijg ijs en mama neemt koffie. We gaan winkelen, maar dan zegt mama dat we ergens naartoe moeten. Dat we een afspraak met iemand hebben. Met een goede vriend.

Ik wil mama's vriend niet ontmoeten. Ik wil deze dag voor ons tweetjes houden, maar zij zegt dat het moet.

'Nu, Rosanna. Ik mag niet te laat komen.' Ik weet nog dat ik dacht dat het dan nooit een goede vriend kon zijn, want goede vrienden vinden het niet erg als je een beetje te laat komt.

Mama's vriend woont in een groot wit huis met een brede trap, een glimmende bel en een koperen plaatje op de deur. Als ze aanbelt, laat een mevrouw in een witte jas met rode lippenstift op ons binnen.

'Kom binnen, mevrouw Anderson. Meneer Pinard komt zo bij u.'

We wachten in een kamer op een fluwelen bank tegenover een aquarium vol kleurige kleine visjes en kijken naar de foto's aan de muren van mooie vrouwen die niet glimlachen. Die volmaakt zijn. Tot de man binnenkomt.

Ik verstop me achter haar. Ik vind dat hij niet prettig klinkt. Hij komt niet uit Engeland, fluistert mama. Hij is een vriend van haar. Dat maak ik op uit de manier waarop hij haar wang zoent. Glimlachend in haar ogen kijkt. Tegen haar zegt dat ze mooi is. Zij hem Jean noemt. Hij haar Joanna noemt. Tegen haar zegt dat haar littekens zo goed zijn genezen en zo klein zijn dat hij ze niet kan zien. Zich bukt om mijn hand te schudden. Zegt dat hij het leuk vindt om me te ontmoeten.

Wanneer zijn ogen langs mijn gezicht en mijn lichaam naar beneden glijden, krimp ik vanbinnen in elkaar. Ik staar in een paar kille, blauwe ogen. Ik weet niet waarom we hier zijn. Dan gaat mama met hem mee naar een andere kamer, en ze zegt tegen me dat ik in mijn eentje moet blijven wachten bij de vissen – 'Zijn ze niet mooi, Rosanna?' – en doet de deur dicht.

Ik ben bang. Ik vind het hier niet leuk.

*Ik vind hem niet leuk.
Opeens is de dag verpest.
Ik wil naar huis.
Door mijn tranen zie ik de vissen niet meer.*

4

In slechts twee dagen tijd veranderen roddels en speculaties in iets wat veel duisterder is. Ik zoek op de tast mijn weg door dit nieuwe landschap en ben niet voorbereid op de komst van de politie bij mij thuis. De jonge politieagent met zijn frisse gezicht die nauwelijks ouder is dan Grace en door zijn gebrek aan ernst op een of andere manier misplaatst lijkt, en de oudere vrouwelijke agent aan wie ik onmiddellijk kan zien dat ze dit al veel te vaak heeft gedaan.

Ze praten eerst alleen met Grace, nadat ik heb geprobeerd om in te grijpen en heb aangegeven dat ik bij haar wilde blijven, maar Grace heeft me verzekerd dat het niet hoeft en dat het niet erg is. Het is wél erg. Ik weet dat ze nergens schuldig aan is, maar word gegrepen door een onzinnige angst dat ze per ongeluk iets verkeerd zal zeggen en de verdenking op zich zal laden.

‘Wij hebben dat ook liever,’ zegt de vrouwelijke agent tegen me, terwijl Grace in mijn werkkamer verdwijnt. ‘Tieners vertellen ons soms meer als hun ouders er niet bij zijn.’

‘Volgens mij heeft ze alles wat ze weet al verteld,’ zeg ik tegen haar. ‘Ze heeft voor mij geen geheimen.’

Agent Beauman geeft me het veelzeggende knikje van iemand die zelf ook een tienerdochter heeft, loopt dan achter Grace aan en doet de deur dicht.

Voor mijn gevoel zit ik urenlang onbehaaglijk met klamme handen te wachten tot het mijn beurt is en wanneer ik de plaats

inneem van Grace is het net alsof ik terug ben op school, ook al is het mijn eigen stoel in mijn eigen huis.

Agent Beauman stelt de vragen, en de jonge politieman luistert aandachtig en doet af en toe ook een duit in het zakje. Ze vragen waar ik Rosie van ken en schrijven het op alsof alles wat ik zeg een diepere betekenis heeft.

‘Ze komt weleens langs voor mijn paarden. Ze helpt ook af en toe een handje. Ze is lief en ze kan heel goed met hen omgaan. Volgens mij weten haar ouders hier niet van af. Ik heb het hun in elk geval niet verteld. Ze heeft het nooit met zoveel woorden gezegd, maar ik heb altijd het idee gehad dat ze niet wilde dat ik dat deed,’ ratel ik onsamenhangend en onbeholpen. ‘Kijk, ze is natuurlijk achttien... Ouders hoeven ook niet altijd alles te weten, of wel?’

Ik ben me bewust van mijn dubbelhartigheid, want als het om Grace ging die op het paard van iemand anders reed en geheimen voor me had, zou ik dat dan niet willen weten?

Agent Beauman gaat er niet op in. ‘Is er de laatste tijd iets aan haar veranderd?’

‘Dat heb ik mezelf ook al afgevraagd. Ik kan helemaal niets bedenken,’ zeg ik tegen hen, en ik zie dat ze het opschrijven. ‘Alleen de ketting. Die had ze altijd om, maar ik neem aan dat jullie dat allang weten. Waarschijnlijk heeft het hier helemaal niets mee te maken.’

Agent Beauman kijkt op. ‘Kunt u hem beschrijven?’

‘Hij was erg bijzonder. Echt heel mooi. Rode, paarse en groene glazen kralen die met elkaar waren verbonden door van die fijne zilveren krulletjes. Het was een cadeautje, maar ze heeft niet gezegd wie hem aan haar had gegeven.’

Er glijdt een bedachtzame uitdrukking over haar gezicht. ‘Hoe goed kent u het gezin, mevrouw McKay?’

‘Ik ken Jo van school... Grace en Rosie zaten in dezelfde klas. Zo hebben we elkaar leren kennen. We spreken soms met een paar moeders af om samen te lunchen. Het is echt een heel aardig gezin.’ Ik haal mijn schouders op en probeer te bedenken wat er

verder nog valt te zeggen. ‘Neal heb ik maar een of twee keer ontmoet, in het voorbijgaan. Ik weet niet wat ik jullie nog meer kan vertellen.’

‘Is er ook een meneer McKay?’

‘Angus werkt in Londen, hij is financieel manager. Hij kent Rosie niet. Hij heeft niets met paarden.’

De pen van de vrouwelijke agent blijft even boven het papier zweven en schrijft dan verder. ‘Dank u wel. Dat is alles, voor nu tenminste.’ Ze staat op. ‘Als we u nogmaals willen spreken, kunnen we u dan op dit nummer bereiken?’

Ze leest het telefoonnummer op dat ik haar heb gegeven en ik knik. Dan overhandigt ze me een visitekaartje.

‘Als u nog iets bedenkt of hoort, wilt u me dan bellen?’

Grace en ik kijken hen opvallend stil na wanneer ze weggrijden.

‘Het is wel raar,’ zegt Grace. ‘Ik zat namelijk te denken... Kijk, Rosie komt toch bij ons voor de paarden? Ze komt alleen nooit als ik er ben, hè? Het lijkt wel alsof het haar niet alleen om de paarden gaat, maar ook om jou.’

Tijdens de dagen die volgen, werkt de politie nauwgezet en systematisch het hele dorp af met hun vragen en ze zorgen ervoor dat wij elkaar door de ogen van een vreemde bekijken. Ze besmetten ons met een bacteriële vorm van angst.

‘Denk je dat ze het weten, mam?’ Voor de verandering is Grace nu eens langer thuis dan alleen maar om haar haren te wassen of doodvermoeid in slaap te vallen. Ze heeft behoefte aan de veilige vertrouwde omgeving van thuis.

‘Wat moeten ze weten, liefje?’

Ze aarzelt. ‘Er hing een groep jongens rond in het bos.’

Ik draai me met een ruk om. ‘Heb je dat aan de politie verteld toen ze hier waren?’

Grace schudt een beetje gegeneerd haar hoofd en haar wangen kleuren verraderlijk roze.

‘Grace... Wie waren het?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik niet zo goed. Gewoon... vrienden van Sophie.’

‘Je moet tegen Sophie zeggen dat die jongens echt met de politie moeten gaan praten.’

‘Mam! Dat kan ik niet maken! Dat moet zij zelf doen! Ik weet trouwens niet eens waar ze zijn.’

‘Nou, als het vrienden van Sophie zijn, zal zij dat toch wel weten?’ Mijn stem heeft een vitterige klank, want afgaand op Grace’ blozende wangen en ontwijkende antwoorden is er volgens mij wel meer aan de hand dan ze me nu vertelt.

Ze zegt niets. Al van heel jongs af aan weet Grace dat het onmogelijk is ruzie te maken met zwijgend verzet.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Goed. Dan ga ik zelf wel met Sophie praten. Ik kan ook altijd Lorraine nog bellen.’ Sophies totaal niet moederlijke moeder die zelfs door haar eigen kroost met Lorraine wordt aangesproken.

Grace’ ogen sperren zich wijd open. ‘Niet doen, mam. Oké?’

‘Zeg jij het maar. Dit is geen grap, Grace. Rosie is nu al vier dagen weg. Straks is ze ontvoerd of gewond of zoiets.’

Grace kijkt verontschuldiging, maar springt dan verschrikt op. ‘Mam! Dat was ik je vergeten te vertellen. Het komt op het journaal. Dat heeft Josh me verteld. Snel, straks missen we het nog...’

Ze rent naar de televisie om haar aan te zetten. Ik loop achter haar aan.

Sophies vrienden zijn helemaal vergeten en we kijken samen naar de middaguitzending van het landelijke journaal. Het bericht wordt bewaard voor de laatste minuten van het programma, voor het geval zich soms nog iets aandient dat belangrijker en interessanter is? Wat kan er nu belangrijker zijn dan het kind van iemand dat wordt vermist? Mijn hoofd stroomt vol met onbeantwoorbare vragen en dan verschijnt Neal op het scherm.

Ik staar naar hem, terwijl hij uitgeput, gespannen en met verdriet dat duidelijk van zijn gezicht is af te lezen zijn hartverscheurende smeekbede doet. Hij vraagt aan ons allemaal, wie en waar

we ook zijn, om ons voor te stellen dat dit onze dochter is. Vraagt aan iedereen die iets weet, hoe betekenisloos, hoe onbeduidend het ook lijkt, om alsjeblijft, alsjeblijft contact op te nemen.

Zijn welbespraakte, wanhopige woorden vormen de geluidsband bij een foto van Rosie die op het scherm verschijnt en die haar schoonheid, haar lichtblonde haar en die dromerige blik in haar ogen toont. Ik werp een blik op Grace, bij wie de tranen over de wangen rollen. Bij dat tweede ‘alsjeblijft’ breekt zijn stem en mijn hart breekt voor hem.

Als een omgevallen kerstboom buiten het seizoen licht ons dorp op door de telefoontjes. Mijn hart zegt me dat ik Jo moet bellen, maar mijn hoofd maant me tot voorzichtigheid. Kan dat wel op een moment als dit? Ik stel vast dat het ook niet goed voelt om niet te bellen, dus draai ik haar nummer, terwijl ik haar in gedachten in haar eentje bij haar thuis voor me zie, omdat Neal nog in de televisiestudio is en ik schaam me diep voor mijn opluchting wanneer niemand opneemt.

Zodra ik de hoorn neerleg, belt Rachael me.

‘Jij hebt dat toch ook gezien, hè? Neal op het middagjournaal? Wat verschrikkelijk, hè? Die arme ouders. Er moet toch iemand zijn die iets weet? Kom morgen naar me toe, Kate. Om een uur of tien. O, god, Norman heeft zichzelf gesneden...’

Ze zwijgt pas om adem te halen nadat ze al heeft opgehangen.

Ik hoor het in mijn eigen woorden tegen Beth Van Sutton in de dorpswinkel. Ook hier tussen het vlees van boerderijen uit de omgeving, kisten met lokaal verbouwde groenten en de schalen met haar zelfgebakken taarten sluimert angst.

‘Is het niet afschuwelijk, Kate? Dat mooie, jonge meisje... Die arme ouders. De politie is hier langs geweest. Ze willen natuurlijk met iedereen praten, hè?’

Het komt niet echt als een verrassing dat de politie bij haar is geweest. Beth en haar man Johnny, een menselijke agenda die al het komen en gaan in het dorp bijhoudt, drijven de winkel al zo-

lang iedereen zich het kan herinneren. Ze weten alles en kennen iedereen, bijna dan.

‘Johnny heeft met de politie gesproken over het organiseren van een zoektocht,’ voegt ze eraan toe. ‘De mensen hier in de buurt willen iets doen.’

Het is de logische volgende stap om angst om te zetten in daden, om ons in grote aantallen te verzamelen en de best verborgen plekken op te zoeken, maar daarom niet minder schokkend.

‘Het is gewoon onverdraaglijk dat we niets weten.’ Het rolt bijna zonder dat ik er erg in heb van mijn tong. Totdat mijn hoofd zich onvermijdelijk vult met de vele mogelijkheden die elk honderden keer erger zijn dat het niet-weten.

Beth kijkt geschokt. ‘Geen nieuws is goed nieuws.’

Dan gaat ze verder: ‘Heb je de aardbeien gezien? Van de tweede oogst zijn ze. Erg lekker.’

Haar ogen kijken recht in die van mij en het cliché hangt zwijgend tussen ons in.

Het leven gaat verder.

Wanneer ik bij Rachael aankom, is ze haar gebruikelijke chaotische zelf.

‘Kate! God, wat ben ik blij jou te zien. De politie is hier gisteren geweest. Zijn ze al bij jou aan de deur geweest? O, ja, natuurlijk, dat heb je me zelf verteld. Weet je of ze al aanwijzingen hebben? Iemand zal toch iets moeten weten, denk je ook niet? Laten we ergens gaan lunchen. De kinderen hebben alles opgegeten en Ocado komt straks pas mijn boodschappen bezorgen.’

‘Het café?’ stel ik voor.

‘Het café.’ Rachael klinkt opgelucht.

‘Ik heb gisteravond geprobeerd Jo te bellen,’ zeg ik tegen haar zodra ze zwijgt om adem te halen, haar tas pakt en op jacht gaat naar haar sleutels, maar het al snel opgeeft en de deur niet op slot doet, zoals wel vaker gebeurt. Ze hebben toch niets wat de moeite van het stelen waard is, zoals ze dat zelf zegt. ‘Meteen na Neals oproep, ze nam niet op.’

‘Dat verbaast me helemaal niet. Ik kan me niet voorstellen wat zij nu doormaken. Er sloop vanochtend een verslaggever rond op de boerderij. Alan heeft de honden op hem afgestuurd.’

‘De honden? Wat een giller.’ Rachael’s honden mogen dan talrijk zijn, maar ze zijn totaal ongevaarlijk.

‘Ja, maar dat wist hij natuurlijk niet, hè?’

Voor een doordeweekse dag is het druk in het café. Is een vermist meisje nu opeens net als een auto-ongeluk aan de andere kant van de snelweg een kijksport geworden? We besluiten binnen te gaan zitten, aan een tafeltje bij een open raam.

‘Heeft Alan misschien een groep jongens zien rondhangen?’ Ik zit aan de vrienden van Sophie te denken. Ik moet Grace vragen of ze haar heeft gesproken.

‘Volgens mij niet. Tja, op al die hectaren land kan best iemand zitten, daar merkt hij natuurlijk niets van.’ Ze heft haar ogen op naar die van mij. ‘Dat is hier in de omgeving nu eenmaal het probleem, hè? Er zijn veel te veel plekken om je te verstoppen.’

Dat had ik zelf ook al bedacht, maar als Rosie er met iemand vandoor is gegaan, degene die haar die mooie ketting heeft gegeven, kan ze zich op wel tientallen verschillende plekken schuilhouden. Niemand die dat zou weten.

Na een blik op de menukaart slaakt Rachael een zucht. ‘Zou het erg inhalig van me zijn als ik de steak neem?’

Halverwege de lunch zie ik aan de andere kant van de bar een gezicht dat ik ken. Een gezicht dat ik in geen jaren heb gezien. De laatste persoon die ik had verwacht hier aan te treffen.

‘Laura?’ Verbluft en hoofdschuddend van ongeloof. Is zij het echt? Wanneer ik haar naam hardop zeg, draait ze zich naar me om en ik zie haar gezicht opklaren.